

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ!

- Δημοσίευση: antonia5777

Όταν κάτσουμε και σκεφτούμε δεν είμαστε και πολύ μακριά από τον πόλεμο του 1974. Αυτό συνειδητοποίησα όταν πριν από λίγες μέρες μου αποκάλυψε ο πατέρας μου πως όταν έγινε η Τούρκικη εισβολή, πολέμησε για τον τόπο του. Έτσι βρήκα την ευκαιρία να του πάρω μια μικρή "συνέντευξη".

Όλα ξεκίνησαν στις 20/7/1974 ήταν στο σπίτι όπως μου είπε, αλλά για προστασία έστειλε την υπόλοιπη οικογένειά του (μάννα και αδελφία) στα ξενοδοχεία αφήνοντας τις πόρτες και τα παράθυρα ορθάνοιχτα.. Παντού βούιζαν τα πολεμικά αεροπλάνα και καταλάβαινες πως ξεκινά ο πόλεμος από τις πρώτες ριπές. Παντού επικρατούσε ένας χαμός μου είπε..

Τότε ήταν που έβλεπα τον πόνο στα μάτια του.. Από το σπίτι που έμενε τότε ο μπαμπάς μου φαινόταν και η θάλασσα.. "Μακάρι να μην φαινόταν και να μην έβλεπα ποτέ εκείνα τα Τούρκικα πολεμικά πλοία.." μου είπε και έσκυψε το κεφάλι.. Ήταν τόσο κοντά που μέσα από τους πυροβολισμούς μπορούσες να ακούσεις την ανάσα τους και να νιώσεις την ζέστη του κορμιού τους. Ήρθαν οι Τούρκοι.. Και φαίνεται πως ήρθαν με όλη τους την οργή και την αγριότητα..

Αλλά τι ειρωνεία, υποτίθεται θα έρχονταν για να μας βοηθήσουν.. Όμως πάνω απ' όλα, έπρεπε να πιστεύουμε σε μας, και τον Θεό. Δεν έπρεπε να χάνουμε τις ελπίδες μας γιατί έτσι χάναμε και τον πόλεμο. Ο πόνος ήταν πολύς. Έκανα δεκαπέντε μέρες να μιλήσω στο τηλέφωνο με την οικογένεια. Και αυτοί να θρηνούν για τον χαμό μου. Και το άλλο, βίαζαν μπροστά στα μάτια μας γυναίκες, παιδιά και μετά τις σκότωναν.. Γιατί? Για την οργή ενός τέρατος. Κάθε νύχτα πολεμούσαμε με τον εαυτό μας για να αντέξουμε. Προσευχόμουν και παρακαλούσα τον Θεό να ξεφύγω από την φυλακή της κολάσεως που ζούσα, μου είπε.. Όσο περνούσε η ώρα που μιλούσαμε έβλεπα να ξυπνούν μέσα του αναμνήσεις, και ένιωθα τον πόνο που ένιωθε.

Ήμασταν σαν ξεριζωμένα τριαντάφυλλα.. Στο άνθος της νιότης μας, παιδιά 19-20 χρονών να βλέπουμε το χείλος του γκρεμού να μας σπρώχνει να πέσουμε.. Όπως μιλούσα με την μητέρα μου ένιωθα πως η καρδιά της καθόταν στη θέση της που με άκουγε ζωντανό. Παρόλ' αυτά ήταν με το παράπονο στα χείλη γιατί την ξερίζωσαν από τον τόπο της και την πήραν με τη βία κάπου αλλού. Ήταν απεγνωσμένη και στη αρχή του τέλους όπως έλεγε.. Τότε ίσως να μην καταλάβαινα και πολύ καλά τι εννοούσε με αυτό, αλλά τώρα ξέρω, και κατανοώ πόσο δίκαιο είχε.

Μπαμπά, δεν ήσουν χαρούμενος με την ελπίδα πως μια μέρα αυτά όλα θα τελειώσουν? τον ρώτησα. Τότε με κοίταξε στα μάτια και μου είπε, ήμουν χαρούμενος που ήμουν ζωντανός παιδί μου. Ο πόνος που ζούσαμε δεν μετρίοταν, τα σχέδια και τα όνειρα που έκανα για το μέλλον μου γκρεμίζονταν μπροστά στα μάτια μου. Βλέπεις τα είχαμε όλα δεδομένα πριν να γίνει ο πόλεμος.. Που να φανταζόμασταν πως ίσως να χάναμε τα σπίτια, τους συγγενείς ή τις ζωές μας στα καλά καθούμενα.. Ήταν όλα χαμένα.. Το μόνο που είχε μείνει ήταν η ελπίδα και η πίστη μας, και δεν ήθελα να την χάσω με τίποτα.. Είχα κάπου έξω στο κρύο, μια μάννα, ένα

πατέρα, ένα αδελφό και τρείς αδελφές να με περιμένουν. Ήπιε λίγο νερό και σκουπίζοντας τα μισογεμάτα μάτια του μου είπε, να πάω να διαβάσω.

Δεν άντεξα όμως, τον ρώτησα, μπαμπά εσύ σκότωσες κανέναν τότε?

Εκείνη την ώρα κοιτώντας το βλέμμα του κατάλαβα ότι αυτό που μόλις είχα πει, με όλη μου την αθωότητα, τον είχε πληγώσει πολύ..Εγώ έριχνα τα βλήματα και έτσι δεν έβλεπα πρόσωπο με πρόσωπο τα θύματα.. Αλλά έτσι είναι η ζωή, δύσκολη, ειδικά αν είσαι φυλακισμένος στη ίδια σου την πατρίδα.

Αντωνία